

LA HONORATA.

PERIODICH CATALANISTA HUMORISTICH IL·LUSTRAT,
SATIRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 6 CENTIMS.

NÚMEROS ATRASSATS 12 CENTIMS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Lleona, 4, pis primer, (baixant del cel).

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, 2'50 PTAS.
Estranger, 5

ALS LECTORS BENEVOLS.

Causas completament agenas á la nostra voluntat feren que no pogués sortir lo número de la setmana passada. Pero aqueixas mateixas causas farán que en lo sucesiu *La Honorata* surti tots los dijous á l' hora de pendre café.

D' aquesta manera lo que havém perdut per un costat ho guanyarem per un altre.

LA REDACCIÓ.

LAS TESTAS CORONADAS.

Se veu que 'ls temps que correm no son bons pera ningú.

Jo 'm queixava un dia, crech que era diumenge passat, en la Rambla dels Estudis, de no tenir prou diners pera comprar un canari, mes *cantador* que 'l de 'n Pitarra y mes saltador que 'n Mártos, del un partit al altre, que 's bellugava per dintre la gabia ab mes pressopopeya que no pas un canonge quan se 'n va al cor, de qual bestiola me'n demanaren un grapat de diners.

—Aixó es un regalo de rey.—Va dirme un que 's trobava al meu costat, mes aficionat als aucells que 'n Saletas á escriurer comedias y á confondre ab los aplichs del teatro Romea.

Jo me 'l vaig mirar sens poguer menos de dirli: —S' enganya. Avuy los reys no poden fer pas semblants excessos. Llegeixi sino los diaris y ho trobará. Las testas coronadas passen una crisis que ni 'l mes humil dels pobres que ple de pedasos van de poble en poble demanant una caritat per l' amor de Deu.

Y pera que se 'n convencin y no perdin feyna regirant diaris vagin llegint lo que diuen;

«Lo rey de Baviera va amagantse per sos fantástichs palaus, fugint del inglesos com un trist mortal...»

La confiansa de la corona será pera qui ofereixi mes diners...

Altre procediment ha estat ó está en estudi pera salvar la delmí hisenda de S. M. Se tracta de un casament morganátich ab la viuda d' un riquíssim fabricant de vagons de Nuremberg. S' anomena Mad. Cremerkelt y es hermosa, tan hermosa com

rica y tan rica com dotada d' ambició bastant pera comprar á preu de sos milions una magestat de la ma esquerra...

Mes nou y menos simpátich es l' escándol de la cort de Sérvia... Com tot se sap, s' ha sapigut també que 'l rey Milá empenqué la guerra última buscant diners.

En los primers anys de son regnat consumí sa fortuna particular, que no passaria de 12 milions de rals.

Allavors se feu aumentar la seva assignació. No tenintne prou la empenqué ab lo dot de la seva esposa que als dos anys estava tot gastat.

La casa Landerbank de Viena li adelantá personalment deu milions de franchs.

Aquest rey havia estudiat un cop de ma pera rebutjar á sa esposa la reyna Natalia, pera contraure matrimoni ab una prímpcesa austriaca. Pero com la iglesia grech-ortodoxa disposa que pera efectuar lo divorci se necessita probar la infidelitat de la dona, segons sembla tot estava preparat pera simularla ab un tal senyor Zaroask, molt conegut en París, y que diuen que es un Tenorio de primera.

Peró 'l tret los hi ha sortit per la culata, porque ha desbaratat tots sos plans la gran derrota que sufrí 'l rey Milá en la guerra contra 'l prímpcep Alexandre que aquell contava vencer.»

En altre diari trobém:

«No es solzament lo rey de Baviera 'l que 's troba faltat de recursos, son colega en corona y ceptre 'l de Italia, si no ha arribat á situació tan precaria com la seva, tampoch se troba molt sobrat de diner.

Sembla que la seva muller, la reyna Margarida, te passió per las maduixas y vol que aquesta truyta se serveixi en la seva taula tot temps del any.

Segons diuen, lo compte de las maduixas, ha pres proporcions tan fabulosas, que, alarmat lo rey Humbert, ha volgut suprimir aquest plat en lo *menu* real. La reina ha resisit y alcansat de son egregi espós la concessió de dos plats de maduixas per setmana.

Pero no s' ha satisfet ab aixó l' ardor económic del rey Humbert, qui ha posat tassa al champagne.

En endevant no 's beurá en palacio, mes champagne que 'l de las ampollas de set pessetas.»

Per acabar aquesta narració tan trista, posem á continuació lo que diu un corresponsal de Madrid:

«Publica *El Liberal* una carta que firma la infanta Cristina Euroscky y Borbon, cosina germana de D. Alfons. Aquesta carta va dirigida á la Reyna Regent y en ella 's diu, ras, curt, que haventli suprimit la pensió de 2500 ptas. que li passava D. Alfons, se la condempna á ella y á las sevas fillas á la miseria, y que si la Reyna no li torna dita pensió se veurá precisada la infanta Cristina á acullirse á una casa de Beneficencia.»

Ja veuen ahont ha arribat aquesta gent que duhen corona.

La dona de casa may me calla que es necessari

fer economias, si volém tenir una poma per la set. Jo quan ho sento lo primer que penso es en suprimir las maduixas; pero després me recordo que á casa no n' hi entran may.

¿Qué suprimiré donchs? Res. Per ara puch anar passant. No 'm queixo y aixó que no so rey.

—Y vosté? Vaig preguntar al que ab mi mirava 'l canari.

—¡Ah! jo emblanquino quan ne tinch feyna y visch felís.

—Vaya, deya jo després boy anantmen, val mes ser emblanquinador que no pas testa coronada.

LO NEGRE DE LA RIBA.

LA TROMPETA DE LA SAL.

COMEDIA EN TRES ACTES DE DON EDUART AULES.

Ja ho diu lo Sr. Aulés en una décima final que lo seu objecte sols ha sigut fer riure: de lograrho l' hauria alcansat: pero fa riure la seva comedia? Ab franquesa debém dir que no.

Lo que excita las riallas son los xistes y 'ls acudits propis del Sr. Aulés, pero no l' assumpto, que 's veu á la llegua que no es d' ell. Fa una olor de francés tan pronunciada que es una llástima, porque es de dordre que un autor que sembla no li haurian de faltar condicions pera fer arguments propis de nostras costums y usos, ne trasplanti al nostre clima mes ó menos dissimulats, pero que de cap modo nos cauhen be.

No volém pas dir ab aixó que tot lo que se 'ns importa del teatro francés, tinga los mateixos defectes. Bona proba 'n tenim en algunas obras que sempre veurem ab gust, pero en la elecció de la que avuy nos ocupa, lo senyor Aulés ha estat desgraciat.

Tot lo mes que poden perdonarse impropietats é inverossimilituts es en las joguinas y pessas en un acte, pero no en lo que te mes vol, en lo que ja 's diu comedia, que te de retratar certas costums socials, condempnant passions y vicis, y ridiculisant sense exageració tipos y personatjes que se surten de lo natural.

L' assumpto de *La trompeta de la Sal* sobre esser tan poca cosa, te, que presentant una immoralitat manifesta, lo protagonista es lo qui 'n surt premiat

Tres tipos son los mes ben presentats de la obra: la senyora Lluisa, lo senyor Prats y 'l criat, que foren molt ben interpretats per la Sra. Mirambell, lo senyor Soler que meresqué esser cridat á las taulas y 'l senyor Fuentes. També hi prenen part las Sras. Pallardó y Fontova y 'ls senyors Fontova, Isern y Virgili, que no cal dir que treballaren ab lo gust de sempre.

Repetim que es llástima que 'l senyor Aulés s' hagi ocupat en una obra tan trivial, ab situacions y tipos que no son novas ni artístichs.

Lo diàlech tampoch se recomana per las bonas formas.

Vostés sens duple dirán: qué 'n queda de la obra?

De la obra ja ho hem dit: nos quedan sols los acudits y xistes propis del Sr. Aulés, que per aquest género hi té la ma trencada.

Al acabament de la comedia sou cridat l' autor que no 's presentá perque 's troba fora de Barcelona.

— A. —

CARRERA ARTISTICA.

Lo concell que al jovent dono si es que concells puch donar, es que no vulgan se artistas de cap art, de cap, de cap.

Comensém per la pintura: Si l' artista está casat y te de pintá una Venus, se trova ab apuros grans.

No pot contractar modelo perque sa muller, al instant li crida qu' ella li basta, que las donas son iguals.

Y 's trova de tal manera que no pot fe 'l natural perque sa muller es primeta, ó be gasta massas carns.

Si es solter y 'ls seus fins logra fent un cuadro d' aquells grans, tan paisatge, com figura de formas angelicals...

La dificultat que troba una volta 'l te esposat, es la de poguerlo vendre, que 'ls compradors' passan alts.

Sols li queda una ventatje y ningú la negará, que sols ell pot conseguirho; provas al canto y veurán.

Desitja teni una casa, se la pinta; vol caballs y cotxes y carretel-las, agafa 'l pinsell, y está.

¿Vol diners? se pinta un duro, una unsa, ó un bitllet de banch; pero aixó si, 'l que desitja lo pobre, s' ho ha de pintar.

Y deixant apart, los critichs, que 'l déixan destornillat, la major part dels que pintan moren tips... de badallá.

Aném als actors de fama, perqué no 'm vull ocupar del aixam dels que frecuentan *Las Delicias* ressegats.

Que s' anuncia algun estreno afanyós te d' estudiar, perque 'ls critichs no 'l rebaixin ó l' autor no 'n diga mal.

Si á l' estreno xiulan l' obra per dolenta, ja se sab; que l' autor dona la culpa al actor en molta part.

Si va be y te molts aplausos, dels demés es envejat y d' ell diuen las mil pestes tot per desacreditat.

Quan algun diari l' alaba los demés actors *companys* diuen:—Com que 'l subvenciona no n' han de dir be? está clar.

Be 'l dia del *benefici*, lo mellor dia de l' any, únich en que 'l gran artista te un poch de felicitat:

Que 'ls regalos van á doxo mentres per las quatre parts de platea volan versos enaltint sas cualitats....

Entre bastidors murmuran los demés companys de l' art de que si las poesias li costan un dineral.

Que son molts d' aquells regalos los mateixos d' altres anys y l' ovació y 'ls aplausos entradas que ha regalat.

Es víctima de la enveja y entre 'ls ensaigs, estudiar y ana á dormi á matinada haventse d' aixecá habiat...

Porta una vida agitada, no te un moment de descans y en lloch de teni algun quarto te la mar dels desenganys.

Ab aixó, si 'ls que trevallen sufren disgustos tals... los que en tot l' any fan tres bolas pobrets ¡si disfrutará!

Sobre tot, los recomano qu' avans se actor, mes val se un bon sabaté, sereno, burot ó municipal.

Pero aném al art poètic; visions tot que al fi y al cap las il·lusions se transforman en un mar de desenganys.

Qu' un editor fá un periódich? li vá á demaná al instant algun vers ó be un article, aixó si, trevalls de franch.

Y cada dia 'l visitan nous admiradors que van á buscar versos per albums adulantlo á cada pas.

Quan vol concorre als certámens impacient te d' esperar que sos amichs (si vol premi, formin part en lo jurat.

Si fá algun drama ó comedia, per be qu' estiga, no sab despres d' haverla llegida cent cops, qui li estrenará.

Dat lo cas que 's representi li xiulan molt si está mal; y si está be, sols aplausos y lloer pel estufat.

La crítica, es mes dolenta que la del actor encar: l' enveja 'l fa aná per portas fentlo mártir del trevall.

L' únich que 'ls dona per viure y no vull rebaixar l' art, es fer romansos per cegos que pagan be y al contat.

Y 'l ser músich? que me 'n diuen? l' art del solfeig, lo mes gran perque fá molt mes soroll que totas las demés arts.

Lo que te afició á la trompa ¡no ha d' anar poch carregat! y 'l dia que 's desconcerta tota l' orquesta va mal.

No 'ls dich res per no cansarlos del que toca 'l contrabaix, lo dia que te de corra ab la penca dalt del cap.

Y 'ls del violi, la flauta, flauti, clarinet, timbal... si volen estudiá á casa aixordan als estadants.

Y ademés de portar sempre l' instrument sota del bras, están carregats de *solfas* y fan riure als ignorants.

Aquets sols una ventatje tenen á las demés arts; y es que al menys, si no disfrutan veuen a molts disfrutar.

Pero veig que jo m' allargo y tinch por de se pesat, y 'm falta di la escultura pero com que son iguals ..

Suposo que mos lectors avuy me dispensarán permetentme 'ls repeteixi lo que ja 'ls he dit avants.

Que 'l concell que al jovent dono si es que concells puch donar, es que no vulgan se artistas de cap art, de cap, de cap.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

¡DESGRACIAT!

¡Soch desgraciat! Si, senyors. La paraula felicitat per mi es un *mito*; una mentida, una cosa que no ha existit, ni existeix, ni existirá... ¡Alto! Ja me 'n anava massa lluny... Encara puch ser felis... Encara se 'm pot morir la sogra, treurer la rifa, ó pervindre lo dot d' un oncle que ja fa onze anys que no 'n se res. Y aixó ¡es tan difícil!

Error d' un punt pera treurer la grossa, m' hi trobo cada sorteig, pegar un cop á l' espatlla d' algun conegut creient que es un amich, me passa cada dia; trepitjar los vestits de las senyoras que 'm van al devant quan vaig pel carrer, demanin; de modo que sempre tinch d' estar dihent: Dispensi! ¡Dispensi! Sort que tinch urbanitat. ¡Quant mes me valdria tenir quartos!

Com més bé vull fer una cosa mes malament me surt. Mirin ahont arriba, que l' altre dia m' estava fumant lo cigarret d' aná á dormir sentat en lo petje de la finestra y quan vaig acabar, en lloch de tirar la punta al carrer y posarme jo al llit, ho anava á fer al revés; es á dir, á posar la punta al coixí y jo tirarme dalt á baix de la finestra, y ho haguera fet, á no ser que en aquell moment va passar lo sereno cantant *¡las once y media!* quan ja tenia tot lo cos á la part de fora.

¡Pobre sereno! A ell li dech la vida y encara no ho sap. Per Nadal si tinch diners li vull regalar un gall.

***

Jo també hi estimat. Ja sabem que en lo mon hi som per estimarnos los uns als altres. La primera que 's va fer mestresa del meu cor, era una noya com may n' havia vist cap. ¡Cera rodona, boca petita, ull negre, en una paraula, digne

de que qualsevol se prengués la molestia d' enamorarsen.

La vaig conèixer una festa al matí sortint de la Mercé. Ab la fatalitat de costum li trepitjó 'l vestit, pero aquesta vedada no vaig tenir temps de dirli ¡dispensi! sino que 's girá desseguida y digué mirantme de reüll: ¡Ala animal! ¿Qué no hi véu.

Jo m' anava á enfadar, pero al véuerla tant maca, ni ánimo per aixó vaig tenir, al contrari, tant me va cridar la atenció que vaig determinar seguir-la.

Després nos ferem amichs, pero per desgracia posseia la pitjor cualitat pera que continuessin nostras relacions; era rica. Filla d' un militar retirat, vivian d' una rendeta que 'ls permetia anar ab cert luxu, y tenir una torra á Sant Andreu, item mes una creu de paga que li dava un ral cada mes.

Lo seu pare va saber que jo la pretenia, y com estava enterat de la meua posició, s' hi oposava obertament, pero jo fentme simpátich á la noya, vaig arribar á ser la pesadilla del pare.

Al café, al teatro, al passeig, per tot me veyia aprop d' ells, sent voltar lo bastonet ó cargolant un cigarro, sense dir may una paraula; sense dar motiu á que son pare, que quan veyia aixó se posava com un toro, me dirijis la mes petita reconvenció.

***

Un dia 'm va dir la Primitiva, que aixis se deyaella, que anavan á festa major á Sant Andreu y que son pare no hi fora, per qual motiu podriam ballar sens cap cuidado.

—Donchs no ballis ab ningú que jo no hi siga, vaig dirli.

—Vindrás?

—Vindré.

Una apretada de má y ¡Adios!

Tot se 'm presentava be. Aquell dia tenia ocasió d' emplear tots los árguments pera prepararla, perque si lo seu pare li fés amenassas; li digués que ó jo, ó ningú.

Arriva al vespre, 'm vesteixo y després de posarme á la butxaca lo carnet, que es com si diguessim la cédula d' un saraista de ball d' any, 'm dirigeixo á buscar lo tran-via. Eran las deu y, ja havia sortit l' últim. ¡Que fas! Vaig pensar, si no hi vaig falto á la paraula y may mes me mira la cara; anarhi á peu era casi impossible, perque las botinas, que me las havia deixadas un amich, me feyan mal. ¡Ba, ba, avant! vaig dir; si no hi arrivo á las onze hi arribaré á las dotze, al menos cumpliré.

Y m' emprench lo camí de Sant Andreu. Estava núvol. per tot tenia por d' ensopegar; tots los arbres me semblavan civils que 'm demanavan la cédula.

Al sert á mitj camí se posan á caurer gotas que al principi eran com á ralets, luego com á pessetas y finalment com á duros.

Després de caminar un bon rato arrivo á las primeras casas del poble.

Cansat, mullat com un xop y sens poguer posar lo peu pla á terra, arrivo á la porta del Cassino ahont haviam quedat trovarnos y ¡oh desgracia! veig un avis que deya: «Se suspende el baile por la inseguridad del tiempo.»

Desd' aquell dia que pateixo d' ulls de poll á causa de las botinas enmatllevadas al meu amich.

***

Una festa á la tarde va sortir á passeig ab son parc, una tia y una parenta forastera. Jo com de costum vaig seguirlos, pero á certa distancia pera no ser vist del seu pare, puig la cosa anava malament. Al ser á la Rambla se n' entran al Cafè d' Espanya. Aprofitant una ocasió oportuna, jo vaig fer lo mateix, venintme tan be un asiento que hi havia desocupat prop d' ells, que gracias á una columna, podia comunicarme ab la Primitiva sense ser vist dels altres. Mes ¡ay! la desgracia que may me deixa, m' havia de seguir fins allí.

—Li estava oferint un terrosset de sucre, quan son pare per medi d' un mirall, se va adonar de que jo estava allí y de lo que feya.

Allavors la exasperació fou tal, que s' alsá de la cadira, pegá fort cop de puny á la taula y va dir ab veu de camállich dirigintse á la Primitiva:

—¡Aixó es un escándol! ¡tu 't burlas de mi! en sent á casa ho arreglarém.

Los concurrents d' allí á la vora 's van creure que era boig.

Jo per altra part, vaig cridar al mosso, li vaig preguntar quan pujava 'l gasto meu y 'l d' ells y després de pagarho tot vaig sortir del café.

Aixó va produhir l' efecte qu' era de esperar.

—¡Mosso, mosso! cridava son pare, ¡quant es aixó!

—Ree, contestá 'l mosso.

—¡Com s' enten res!

—Si senyor, res; ja está tot pagat. Deixiho correr, un altre dia pagaré vosté.

—No senyor; no necessito que ningú 'm pag. i rés. Aquí te aixó, si ho vol prenguiho, ó sino dexiho, y va tirar un duro sobre de la taula. Lo mosso va pensar: ¡Ne passes sin cada dia de parroquians com vosté

A fora 'ls esperaba jo amagat darrera un kiosko.

Surten ells del café, pujant al tran-via que en aquell moment passava quedantse son pare en la plataforma del darrera, los brassos plegats ab ademan hostil, com volguent dir:—Aviam si pujas!

Jo que vaig comprendre l'intenció, apreto 'l pas en la mateixa direcció y al ser devant de las Dressanas hi pujo pel davant sentantme al costat de la Primitiva.

Al ser á la Plassa de Palacio, avans de que fes parar, vaig baixar per la part ahont ell esperava que pujés, dirigintli un—¡Passihobé!—que 'l va deixar mes groch que la cera.

Aquella nit vaig somniar que haviam renyit. Hi há molts somnis que solen ser vritat. En efecte; l'endemá vaig rebrer una carteta dihent que á tal hora y ab tal arma comparagués á tal punt. Si ell m'hi va esperar encara hi deu ser. Jo penso com aquells que diuhen que val mes fugir que rebrer.

o.

Veyent que la vida de solter no 'm probava, vaig determinar pendrer estat. Lo que he passat ab dos anys de matrimoni no ho vulgan saber. De magnessia y pastillas n'han entrat mes á casa que no pas n'hi há á can Roca. Ja coneix totas las mares de didas de Barcelona.

Finalment, després de tenir molts missos á la dona en aquell estat en que tot lo bó 'ls hi agrada, ahir al vespre 'm va dir que no 's trobava gayre bé. Me 'n vaig desseguida á buscar la llevadora, y quan tornava á casa, veig en un carrer un grupo d'homens que miravan en l'ayre y tot d'ungleat una crida que desd' un balcó se posa á cridar signantme á mi: ¡Lladres, lladres!

—¡Aquest es, aquest! ¡Lo de la corbata vermella! y uns quants d'aquells homens se tirandamunt meu, mentres uns altres cridavan desafortadament:—¡Mateulo!

Y ho hagueran fet, á no ser que un municipal se va apoderar de mi defentsantme ab una energia admirable.

Mentres m'acompanyava á casa la Ciutat jo li explicava la casualitat de trobarne en aquell carrer, pera demostrar ma ignocencia.

—¡Que be fá 'l dissimulat! cridava un dels que 'ns seguien.

—¡Lo males que hi entraré per una porta y sortirá per l'altra! contestava un altre.

Y jo 'm tenia que sentir totallò, pel sol delictu de portar una corbata vermella.

Desde las sis del matí que estich á la presó, y m'acaban de dar la noticia de que la dona com á resultat del part ha tingut duas noyas.

Si no sapigues de quin crim m'acusen, diria que veraderament soch jo lo criminal, potser tancat á la presó seria mes felis.

EUSSEBI BENAGES.

Lo Principal tancat lo mateix que 'l Liceo; de qué 'ls parlaré aquesta setmana pera donar una mica de variació á la revista? Francament, no 'ls diré més que lo referent al benefici del senyor Bonaplata y de la estudiosa Srta. Fontova.

L'Angela y un servidor de vostés, la nit del dilluns, dia 18 del corrent, entrarem al Romea á dos quarts de nou, y lo saló de descans bullia de gent que tota s'agrupava al voltant d'una especie d'altar que rematava ab coronas de llorer y un quadro que de lluny nos havia semblat un sant y de prop vejerem que era una aquarela d'en Llovera.

Allí hi havia una verdadera exposició d'objectes artístichs, tots bons y de mérit, que 'ls amichs y admiradors del aplaudit actor, qual benefici se celebrava, li regalavan.

Entrarem, després de contemplar un bon rato tanta variació de richs objectes, á la platea que estava tota ocupada, lo mateix que 'ls palcos y 'l públich. Pocas vegadas se veu un *lleno* com lo que 'ls hi esplico: de manera que 'l teatro estava brillantíssim presentant l'aspecte d'una festa solemne.

La obra escullida fou *Vida alegre y muerte triste*, la mes pobre pel meu gust del Sr. Echegaray, puig sols estriba lo millor del drama en lo paper de Ricardo que te dos actes, sobre tot l'últim, pe sadísim si vol treballarlos, cosa que feu lo senyor Bonaplata ab tan gust que li valgué una ovació, que n'pot estar tot lo content que sigui capás de desitjar.

Acatat lo drama, cridaren als actors en escena, tirant allavoras al beneficiat, coronas, coloms, versos flors y presentantli 'ls regalos que consistiren en: un quadro al oli de Anglada; un birrete de Mata; una Venus, de Novas; una estàtua de Rigalt; un medallon de Masrera; una ploma d'or de varis amichs; un anell de Sostres; una estàtua de Bal-

cells; una aquarela de Llovera, un joch de gani-vets pera postres de varis amichs; un cronómetro de Costa y Cadira; un tinter de metall de Planas; un targeter de varis amichs; un paisatge de Roca; uns jarrons de cristall de Bohemia, de Florensa; un treball á la ploma de Escaler; un grupo artístich de Coll; una escribania de varis amichs; un rellotje de Simó (Francisco); un quadro de Bertrán; un altre de Pellicer; un centro de taula de bronzo de Soler; un busto de Colon de la Societat Valero; una panoplia de Aurigema; una pal-matoria de Pons; las insignias de la Creu Roja, de Prim (Miquel); un jover dels concurrents al palco 35 del Liceo; un rellotje dels del n.º 36; una copa japonesa dels del n.º 4; una copa de bronzo dels del n.º 27 y altres que no tinguem temps d'anotar.

Va ser una festa complerta per la cual felicitem al Sr. Bonaplata.

Lo benefici de la Sra. Fontova, que cada dia fá mes honor al seu pare, estigué també concorregudíssim, divertintse en gran lo públich ab la gatada del Sr. Pitarrá *La esquila de la Torrrratxa* y la comedia del Sr. Baró *Lo joch dels dsbarats*, interpretadas, sobre tot aquesta última, d'una manera que no hi ha pas altres actors á Barcelona que la puguin fer millor, parlant desapassionadament.

També alçansá la jove actriu beneficiada una justa ovació y distints regalos que no detallem perque no se 'ns ha presentat ocasió de pendren nota.

En l'Espanyol se preparan duas obras novas: *Lo Mascot* y *La paloma azul*, que desitjem sian del gust del públich.

Lo benefici del representant de la empresa se compongué del estreno d'una pessa del Sr. Fors *Amor y empanadas* y d'una obra que casi pot dirse militar titulada *Las glorias de España ó Los catalanes en Africa*.

No cal dir que ab tans estrenos lo beneficiat to-caria bonas estrenas. Deu li conservi molts anys.

Per ara res mes de nou ocorre, ni en lo Circo Ecuestre, ahont sabem que s'hi prepara una competencia d'artistas, que 'l Sr. Alegria será 'l que 'n sortirá gananciós.

BERNAT PESCAIRE

Tres ruiseniores para vender
no cesan el canto sino para comer.

Qué 's crehuen que 's aixó? ¡Ah, que no ho ende-vinan! Donchs aixó ho hem trobat en un anunci d'un diari local.

Sempre n'hi há que están d'humor.

✱

Segons hem llegit en los diaris la setmana passa da lo Sr. Serrano Casanova va convidar á tota la premsa á un *lunch* en la Vaqueria del Park, edifici ahont hi ha ara instaladas las oficinas pera la Exposició Universal de 1887.

Nosaltres no hi assistirem per la sencilla rahó de que no se 'ns vá convidar. Consti donchs que no fou invitada tota la premsa, y que hi hagué compares y comares.

Per aixó sempre que sigui precis parlarém de la Exposició. No 'ns agraviem per una copeta mes ó menos.

✱

Dintre pochos dias se estrenará en lo teatro Catalá una comedia en un acte original de D. B. Bassegoda, titulada *Phya d'estiu*.

¡Qui ho havia de dir lo 26 de Desembre passat! Vetaquí un altre Sr. que tindrà 'l terrat de vidre.

✱

Lo Sr. Alegria ha demanat autorisació del Sr. Serrano Casanova pera aixecar un altre circo din-tre 'ls terrenos destinats á la Exposició.

Nos sembla que ab lo de la Plassa de Catalunya ja n'hi hauria prou.

Una exposició deu servir per cosas mes grans. Y que 'ns dispensi lo Sr. Alegria.

✱

Se remou altra vegada la cuestió de la urbani-sació de la plassa de Catalunya.

Vejám si al cap-d' avall nos quedarem sense plassa.

Sr. Rius y Taulet ¿vosté ho permeteria?

Nosaltres primer nos arrencariam las patillas si n'tinguessem.

✱

Varem llegir en *La Renaixensa* que 'l carretó dels gossos va aixafar lo fanal del vigilant del carrer de 'n Xuclá.

Al saberho han tremolat las potencias extran-geras, que son totas las que no parlan en catalá.

Després se queixarán los vigilants si 'ls manan que portin lo fanal á la ma sempre. Si aixís ho ha-gués fet lo del carrer de Xuclá no li haurian aixafat.

Ja veuhen com totas las ordes que semblan ab-surdas, ve un dia que resultan sabias.

✱

Regoneixém que 'l Sr. Parés ha tingut molts gastos de transport y d'instalació pera esposar l'*Spoliarium* de 'n Luna, pero alló de pagar dos rals d'entrada fa molt barraca d'ensenyar peixos es-tranys y donas grossas.

Fins cada vegada que passo pel carrer de 'n Pe-tritxol me sembla sentir un orga com aquella del costat del café de Pelayo.

✱

Lo Sr. Ixart ha donat á llum un llibre de crítica de las obras catalanas del any passat.

Aixó está molt bé: pero á n'ell que critica, qui 'l critica?

Un fulano que coneixia com ningú 'l maneig de las cartas jugava y pelava á tothom.

—Ara hauria de sortir un rey, deya. Tingan; ja ha sortit ¡hi tinch una sort increible!

Un jugador esclama:

—Si senyor, es molt increible. Figuris vosté que jo, per probarla, m'avia ficat los quatre reys á la butxaca. Vamos á veurer ¿d'ahont ha sortit lo que vosté acaba de girarse?

Una senyora molt graciosa explicava la manera com li havia anat en los dos matrimonis que vá contraurer.

—Era jove, deya: tenia no mes que 17 anys y vaig casarme per primera vegada! ¿Per qué dirian que vaig casarme?

—¿Per qué?

—La primera vegada vaig casarme per curiosi-tat.

Un atrevit esclama:

—¿Y la segona?

La senyora rihent.

—La segona vaig casarme per llamedura?

Un que havia d'esser padrí d'una cria tura, de-ya á la futura mare:

—Si es noy li posaré Mateu.

—¿Y si es noya?

—Si es noya... *Mateula*.

TRENCA-CERVELLS.

Buscar una paraula que sempre ab las mateixas lletras dongui lo següent resultat: primer, un metall; segon, lo que es molt convenient portar; y tercer, pels arbres.

ELECXEAR COMA.

INTRINGULIS.

Trayent una lletra cada vegada del final don gui los noms següents: 1.ª, nom de dona.—2.ª nom d'home.—3.ª, lo mateix nom en castellá.—4.ª, lo mateix nom en catalá.—5.ª, Nom d'una consonant;—y 6.ª, la mateixa consonant.

SIMBEY.

TRENCA CLOSCAS.

TE LA PUA

Ab aquestas lletres degudament combinadas formar lo nom de una dona.

R. PARTAGAS.

Imprenta de J. DELCLOS, Urgell, 46

CUADRO DE COSTUMS

d' apres nature.—Per R. ESCALER.

Lo capficament de D. Romualdo no regoneix altra causa que
ls freqüents canvis de temperatura

Y creu que ab l'ajuda d' un polvet...

O un polvís á tall de frare...

Potser trobará lo que busca, y

Barrabum!! Ni per lo crema dels convents fugian mes es-
patarrats.

Un cop netejada la atmósfera D. Romualdo bo y trempat
s' ofereix humilment á la disposició de vostés.

Ayuntamiento de Madrid